

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/75/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2101899927
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2101899927.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a sudcov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Mgr. L. P., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, S., 2/ Mgr. R. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. X, B., obaja zastúpení splnomocnencom HRABOVECKÝ & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 859 991, Námestie Martina Benku 2, Bratislava, proti žalovaným: 1/ T. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, A., 2/ D. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, S., obaja zastúpení JUDr. Romanom Cibulkom, advokátom, Hlavná 52, Trnava, o uvedenie veci do pôvodného stavu, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava, zo dňa 12. augusta 2015, č.k. 24C/82/2001-620, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zastavil konanie v časti o uložení povinnosti žalovaným vypratať nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k.ú. S., zapísanú na Katastrálnom úrade v Trnave, Správa katastra Trnava, t.č. Okresný úrad, katastrálny odbor, na LV č. XXX ako parcela č. 55/9, zastavané plochy o výmere 487 m², návrh žalobcov o uvedenie veci do pôvodného stavu, teda postavenie pôvodného plota zamietol, o náhrade trov konania účastníkov a trov štátu rozhodol tak, že o týchto bude rozhodnuté po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že pôvodný žalobca Ing. F. F. sa návrhom podaným na súd prvej inštancie domáhal vypratania nehnuteľnosti v katastrálnom území S. a postavenia tehlového múriku, ktorý návrh zmenil a žiadal pripustiť zmenu petitu tak, že žalovaní sú povinní vypratať nehnuteľnosť v katastrálnom území S., zapísanú na LV č. XXX ako parcela č. 55/9 zastavané plochy o výmere 487 m² a zároveň sú povinní postaviť tehlový múrik o výške 1,8 m, šírke 20 cm medzi pravým predným rohom rodinného domu žalobcov č. XX a hranicou parcely č. 195/5 a parcely č. 55/9 a zároveň postaviť tehlový múrik vo výške 1,8 m, hrúbke 20 cm, od ľavého predného rohu parcely č. 195/5 až po múrik medzi pravým predným rohom rodinného domu žalobcov a hranicou parcely č. 195/5 a parcelou č. 55/9. Namiesto pôvodného žalobcu Ing. F. F. do konania vstúpili súčasní žalobcovia 1/, 2/, z dôvodu, že pôvodný žalobca im predmetné nehnuteľnosti podaroval. Pôvodný žalobca žalobu odôvodňoval tým, že približne v roku 1951 jeho otec F. F. postavil na hranici medzi parcelami č. 195/5 a 55/2 múr z tehál s približnou výškou 1,8 m, ktorý začínal na hranici rodinného domu žalobcov a siahal po hranicu medzi pozemkami parcela č. 195/5 a 55/2, potom bol lomený do pravého uhla a ďalej približne v dĺžke 1 m rozdeľoval uvedené pozemky a ďalej pokračoval v línii po predný roh parcely č. 195/5 - uvedený múrik bol postavený sčasti na parcele žalobcov a sčasti na parcele obecnej bez toho, aby zasahoval do parcely č. 195/5. Žalovaní približne 20.02.2001 zbúrali časť múrika medzi obecným pozemkom a parcelou č. 195/5, v auguste 2001 zbúrali zvyšnú časť múrika medzi parcelami č. 195/5 a 55/2 a aj časť postavenú na parcele č. 55/2. Následne umiestnili do rohu parcely č. 195/5 unimobunky, ktoré zasahujú do pozemku žalobcov v dĺžke približne 1,3 m a v šírke približne 20 cm. Žalobcovia sa preto domáhajú uvedenia veci do pôvodného stavu a vypratania parcely č. 55/2 v súlade s § 126 O.z.. Žalovaní s návrhom nesúhlasili, uviedli,

že nezasahujú žiadnym spôsobom do vlastníckych práv žalobcov, nakoľko stavba, ktorej odstránenia sa domáhajú bola postavená na základe riadne vydaného stavebného povolenia po geometrickom zameraní. Návrh chápu ako ďalší spôsob šikanovania zo strany Ing. F. F. v úsilí znemožniť žalovanému 2/ podnikat' v predajni, ktorú si na pozemku na základe vydaného stavebného povolenia postavil. Podľa žalovaných zo stavebného povolenia vyplýva, že stavba - predajňa potravín z unimobuniiek, ktorej odstránenia sa žalobcovia domáhajú sa nachádza výlučne na pozemku žalovaných. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol prvýkrát rozsudkom zo dňa 18.01.2010, ktorým žalobu zamietol. V dôsledku podaného odvolania žalobcami odvolací súd rozsudkom zo dňa 30.11.2010, č.k. 11Co/49/2010 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov a aj znaleckým dokazovaním. Do konania bol ustanovený znalec Ing. Roman Wágner, ktorý podal znalecký posudok č. 2/09, zo dňa 17.03.2009, kde zo záveru posudku vyplynulo, že znalec dospel k záveru, že stavby postavené na parcele č. 195/4 a 195/5 nezasahujú do parcely č. 55/9 a 55/2, rovnako stavba z unimobuniiek potraviny sa nachádza na parcele č. 195/5 a 195/56 a nezasahuje do parcely č. 55/9 ani do parcely č. 195/6. Pôvodný tehlový múrik stál na hranici medzi pozemkami parcela č. 55/9 a 195/5. Žalovaní so znaleckým posudkom súhlasili, žalobcovia voči nemu uviedli viaceré výhrady. Žalobcovia žiadali pripustenie zmeny petitu návrhu tak, že súd uloží žalovaným povinnosť vypratáť nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k.ú. S., parcelu č. 55/9 zastavané plochy o výmere 487 m², zapísanú na LV č. XXX v časti ako je graficky znázornená na polohopisnom náčrte Ing. R. R. zo dňa 19.02.2011 v mierke M - 1:50 bodmi W 19, W 8 a bodom 100 a vytyčovacom náčrte Ing. R. R. zo dňa 19.02.2010 č. plánu 1/2011 a zároveň uloží žalovaným povinnosť postaviť tehlový múr o výške 1,8 m, šírke 20 cm, dĺžke 50 cm, medzi pravým predným rohom rodinného domu žalobcov č. XX v línii čelnej strany rodinného domu č. XX od bodu 101 až po hranicu medzi parcelami č. 55/9 a č. 195/5 a postaviť tehlový múr o výške 1,8 m, šírke 20 cm, na hranici medzi parcelami 55/9 a č. 195/5 od bodu 100 v dĺžke 2,8 m, tak, ako sú tieto uvedené na polohopisnom náčrte Ing. R. R. v M - 1:50 zo dňa 19.02.2011 a vytyčovacom náčrte Ing. R. R. zo dňa 19.02.2010 č. plánu 1/2011 a uloží žalovaným povinnosť zaplatiť trovy konania. Uvedená zmena petitu bola pripustená uznesením zo dňa 21.04.2011, č.k. 24C/82/2001-231. Ing. R. R. bol vypočutý ako svedok, uviedol, že bol Ing. F. F. požiadaný na zameranie pozemkov resp. hraníc medzi pozemkami v katastrálnom území S.. Pri zameraní vychádzal z tých istých podkladov ako znalec Ing. Wágner, pričom zameral celkovú situáciu medzi oboma spornými pozemkami, zameral aj hranicu ďalších pozemkov. Po zameraní vypracoval správu, v ktorej porovnal výsledky práce Ing. Wágnera, z jeho výsledkov vyplýva, že merania a ich výsledky v znaleckom posudku sú správne, až na jeden lomový bod označený v nákrese ako W 8, ktorý vôbec podľa výsledkov meraní neexistuje. V znaleckom posudku vôbec nemal byť. Z toho dôvodu potom dospel znalec Ing. Wágner k záveru, že unimobunka stojí na pozemku žalovaných. Jedná sa približne o rozdiel 29 cm. Súd uznesením zo dňa 23.09.2011 pribral do konania ďalšieho znalca a to Ing. Annu Šobichovú, ktorej úlohou bolo vypracovať znalecký posudok vo veci priebehu hraníc pozemkov, polohy stavieb resp. unimobuniiek na nich stojacich. Znalkyňa v znaleckom posudku uviedla, že stavba - unimobunka, č. súpisné XXX potraviny, nachádzajúce sa na parcele č. 195/56 zasahuje do parcely č. C KN 55/9, hranica medzi parcelami C KN č. 55/9, 55/2 a 195/5, 195/4 je priamka, nikde nie je lomená, tvorí ju tehlový múrik, ktorého základy sú identifikovateľné, tehlový múrik sa nachádza na parcele č. C KN č. 55/9 a 55/2. Na záver uviedla, že v znaleckom dokazovaní Ing. Wágnera zistila nesprávnu polohu niektorých bodov a to bodu č. 8 a 18, ktoré by vytvárali zalomenie vlastníckej hranice. V meraní Ing. R. nezistila žiadne pochybnosti. Znalecký posudok doplnila znalkyňa svojou výpoveďou keď uviedla, že na vlastníckej hranici existuje tehlový múrik medzi parcelami č. 55/9 a 55/2 na jednej strane a č. 195/4 na druhej strane, pričom tento múrik je postavený na parcele č. 55/9 a 55/2 a to až k rohu rodinného domu na parcele č. 55/9. Nezameriavala časť unimobunky, ktorá sa nachádza na pozemku žalovaných ale iba časť unimobunky, ktorá by mohla zasahovať do pozemku žalobcov. Následne súd prvej inštancie do konania ustanovil tretieho znalca Ing. Štefana Špačka, ktorý podal znalecký posudok č. 11/2013 zo dňa 10.06.2013. K znaleckému posudku Ing. Wágnera uviedol, že znalec urobil jednoznačný záver, ale v posudku ho nedostatočne dokumentuje - merania vykonal z novo určeného bodového poľa, pričom z bodu 5001 nemohol zamerať body na hranici medzi pozemkami parcela č. 95/56 a 55/9 a musel si vyhotoviť ešte ďalší pomocný meračský bod, čo sa však v posudku neuvádza. Mierka zobrazenia situácie je nevhodná, nečitateľná. K znaleckému posudku Ing. Šobichovej uviedol, že z tohto sa nedá zistiť ako sa dostala k súradniciam vo vnútornej časti pozemku žalovaných. Umiestnenie pozemku resp. unimobuniiek nezodpovedá právnomu ani skutočnému stavu, nie je zistiteľné, ako mohla znalkyňa zamerať a zakresliť jednu bunku odklonenú od ostatných dvoch, pretože všetky sú osadené vedľa seba. Na základe znaleckého dokazovania vykonaných geodetických meraní dospel znalec k záveru, že stavba unimobuniiek nezasahuje do pozemku žalobcov parcela č. 55/9 rodinný dom. Znalec ďalej

uviedol, že ním zakreslená hranica medzi pozemkami čierna čiara - právny stav je priamka, pričom právny stav čiastočne reprezentuje starý ohradný tehlový múr, ktorý sa zachoval iba čiastočne v zadnej časti pozemku. Zamerané časti sa presne zhodujú s právnym stavom hranice pozemku. Uvedený múr sa nachádza na pozemku žalobcov, hranica múru sa nachádza presne na hranici pozemkov. Svedkyňa Q. uviedla, že pracovala v 60-tich rokoch 20. storočia na MNV, podľa jej vedomosti žiadne nezrovnalosti medzi susedmi neboli, ohľadom hraníc pozemku nevedeli žiadne spory. Pamätá si, že z uličnej strany bol múrik, nevedela uviesť kade viedol, na čom pozemku bol postavený. Svedkyňa S. F. teta žalobcov uviedla, že v roku 1953 stál v predzáhradke plot, ktorý postavili jej svokrovci F.. Múrik bol vysoký približne 1,5 m, dlhý asi 3 metre. V dobe, keď nehnuteľnosť nadobudli žalovaní bol múrik zbúraný. Všetci považovali za vlastníkov múrika F., nakoľko títo múrik postavili. Žalovaní uviedli že vychádzajúc zo záverov odvolacieho súdu uvedených v uznesení zo dňa 30.11.2001 je zásadnou otázkou to, kde presne sa nachádzal plot medzi parcelami č. 55/9, 55/2 a parcelami č. 195/4, 195/5, ktorý mal byť určujúci pre reálnu hranicu medzi parcelami, pričom za účelom zodpovedania tejto otázky odvolací súd požadoval doplnenie dokazovania najmä o skutočnosti: a) kedy, kde a kto postavil plot, a aký bol jeho stavebnotechnický stav, šírka, výška a umiestnenie v teréne, b) či hranica medzi pozemkami viedla stredom plota alebo po okraji plota zo strany žalovaných alebo žalobcov a či vôbec a ak áno v akej výmere zasahuje stavba žalovaných do vlastníctva žalobcov. Svedok F. F. uviedol, že pozemok, kde býval bol ohraničený múrom, ktorý je tam doposiaľ. Pri stavbe domu bola zbúraná časť tohto múru v prednej časti pozemku po dostavbe domu postavil jeho otec v prednej časti od ulice múr v roku 1951, ktorý bol postavený z dôvodu, že pred domom mal byť predzáhradka a mala byť oddelená od ulice. Múrik bol postavený štandardne, hrúbka približne 20 cm, výška 1,80 - 1,90 m, dlhý 2 - 3 metre. Niekedy v roku 1963 - 1964 manželka L. stavali letnú kuchyňu, pričom múr ktorý tam stál v tom čase bol využitý ako jedna zo stien letnej kuchyne, ku ktorej boli potom pristavené ďalšie steny. Pri stavbe letnej kuchyne nebol pristavený k pôvodnému múru žiadny iný múr, ktorý by bol súčasťou letnej kuchyne, boli k nemu dostavené iba steny. Manželka L. použili so súhlasom právnych predchodcov žalobcov predmetný múr ako jednu zo stien letnej kuchyne ktorú vybuďovali. Zabudovaním múru do novovzniknutej stavby došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva právnych predchodcov žalovaných k múru a to tzv. spracovaním veci podľa vtedy platných ustanovení. Žalovaní ako právni nástupcovia manželov L. a vlastníci letnej kuchyne mali právo objekt zbúrať. Žalobcovia naopak uviedli, že unimobunky, ktorých vypratanie bolo predmetom návrhu boli odstránené, preto v tejto časti zobrali žalobu späť, uplatňujú si však za túto časť konania náhradu trov, nakoľko žaloba bola podaná dôvodne. Žalovaní nesúhlasili so späťvzatím žaloby v časti odstránenia unimobuniek, nakoľko v tejto časti bola žaloba od počiatku nedôvodná a k späťvzatiu dochádza až v závere konania. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa §§ 123 O.z., § 124, § 126, § 132 ods. 1 O.z., § 134 ods. 1, 3, 4, § 129, § 130 ods. 1, 2, § 3 ods. 1 O.z., § 96 ods. 1, § 120 ods. 1, ods. 4, § 153 ods. 1 O.s.p.. Vykonaným dokazovaním zistil, že vlastníckymi parcely č. 55/9 pôvodne časť parcely 55/2 a 55/9 nachádzajúcich sa v k.ú. S. sú od roku 2002 žalobcovia; vlastníckymi parcely č. 195/4 a 195/5 nachádzajúcich sa v k.ú. S. je od roku 2006 žalovaný 2/. Na parcele č. 195/56 stojí resp. stála stavba z unimobuniek. Z výsledkov vykonaného dokazovania nemá súd za preukázané, že predmetná stavba unimobuniek resp. ich časť by zasahovala do pozemku žalobcov. Stavba unimobuniek bola stavebne povolená rozhodnutím vydaným Okresným úradom Trnava, užívanie tejto stavby bolo povolené rozhodnutím vydaným Okresným úradom Trnava zo dňa 19.12.2001, č.k. G 2001/04146/ŽP-SP/Ze. V priebehu konania bola stavba z unimobuniek odstránená, v tejto časti bola žaloba vzatá späť. Súd v tejto časti aj napriek nesúhlasu žalovaných konanie zastavil. Na hraniciach parcely č. 55/9 vo vlastníctve žalobcov a parcely č. 195/5 vo vlastníctve žalovaného 2/ stál múrik postavený v roku 1951 alebo 1952 právnymi predchodcami žalobcov. Tento múrik zbúrali žalovaní 1/, 2/ v období február - august 2001. Búrali ho ako súčasť stavby letnej kuchyne. V roku 1963/1964 manželka L. stavali letnú kuchyňu, pričom predmetný múrik bol využitý ako jedna zo stien letnej kuchyne, keď k nemu boli pristavené ďalšie steny. Na využití múrika pre uvedené účely prišlo medzi susedmi k dohode, pretože mali medzi sebou dobré vzťahy. Právni predchodcovia žalovaného 2/ nadobudli nehnuteľnosť vrátane letnej kuchyne v roku 1989 od rodiny L.. V roku 2001 ich nadobudol do BSM žalovaný 2/ a žalovaná 1/, v roku 2007 ich nadobudol do výlučného vlastníctva žalovaný 2/. Od tejto doby stavbu letnej kuchyne nerušene užívali, udržiavali ju rovnako tak, ako ju užívala predtým rodina L.. V priebehu konania žalovaný 2/ realizoval na mieste kde mohol v minulosti stáť predmetný tehlový múrik stavbu nového betónového múru. Zástupca žalobcov žiadal vzhľadom na pochybnosti žalobcov ohľadne znaleckého dokazovania vykonať ďalší dôkaz - odborné stanovisko vypracované znalcom Ing. Hačkom. Podľa názoru súdu bolo znalecké dokazovanie v konaní vykonané v dostatočnom rozsahu, preto uvedený návrh na doplnenie dokazovania zamietol. Po čiastočnom späťvzati konania zostalo predmetom konania uloženie povinnosti žalovaným postaviť tehlový múr o výške 1,8 m, šírke 20 cm,

dĺžke 50 cm. Súd dospel k záveru, že návrhu žalobcov nemožno vyhovieť ani v tejto časti petitu z viacerých dôvodov. V konaní bolo preukázané že na rozhraní parcely č. 55/9 vo vlastníctve žalobcov a parcely č. 195/5 vo vlastníctve žalovaného 2/ stál múrik, ktorý bol postavený v roku 1951 právnymi predchodcami žalobcov. Múrik ktorý postavili právní predchodcovia žalobcov zbúrali žalovaní v auguste 2001. V priebehu konania však neboli preukázané presné rozmery, presné osadenie v teréne ani nebolo špecifikované stavebno-technické riešenie múrika, čo podľa rozhodnutia odvolacieho súdu bola podmienka pre vyhovenie návrhu v tejto časti. Rozmery múrika žalobcovia počas konania menili, menili tiež jeho situovanie, ani samotný žalobcovia nevedeli a ani nevedia presne popísať stavebno-technické riešenie a osadenie múrika. Návrhu v tejto časti nemohlo byť vyhovené aj z dôvodu, že podľa názoru súdu žalovaní v čase, keď predmetný múrik búrili, boli už jeho vlastníkmí, keď vlastnícke právo na nich prešlo z titulu vydržania. V roku 1963 manželia L. stavali letnú kuchyňu, múrik bol využitý ako jedna zo stien novej stavby. Takto postavenú stavbu spolu s celou nehnuteľnosťou nadobudli do vlastníctva v roku 1989 od rodiny L. právní predchodcovia žalovaných. Je zrejmé, že manželia L. nemohli vlastníctvo k múriku vydržať, boli si vedomí že múrik využitý ako jedna zo stien letnej kuchyne nie je ich vlastníctvom. Avšak rodičia žalovaného 2/ a samotný žalovaný 2/ vlastníctvo k múriku vydržať mohli. Nadobudli nehnuteľnosť ako celok a od uvedenej doby túto stavbu nerušene užívali. Je potom zrejmé, že žalovaný 2/ a jeho právní predchodcovia po dobu 12 rokov mali nehnuteľnosť letnej kuchyne v držbe, držba bola oprávnená. Nakladali s ňou ako so svojou, opravovali ju. Prvý raz boli vznesené námietky zo strany právneho predchodcu žalobcov v súvislosti s búraním letnej kuchyne v roku 2001, t.j. v čase, keď už vec bola vydržaná. Nie je možné aplikovať § 135b O.z., na základe ktorého podľa názoru žalovaných k nadobudnutiu vlastníckeho práva ich právnym predchodcom malo dôjsť tzv. spracovaním veci. Ak by však k vydržaniu neprišlo, bolo potrebné návrh zamietnuť s poukazom na aplikáciu ustanovenia § 3 O.z., podľa ktorého výkon práv a povinností nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Za dobré mravy sú považované pravidlá morálneho charakteru, všeobecne platné v spoločnosti, v ktorej sa presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. V takejto situácii potom žalobcovia žiadajú postavenie múrika ktorý takmer 40 rokov nevyužívali a ktorý po túto dobu bez prerušenia a bez toho, aby žalobcovia, ich právní predchodcovia voči tomu namietali, užívali, udržiavali a opravovali právní predchodcovia vo vlastníctve žalovaného 2/ ako súčasť ich stavby letnej kuchyne, z toho 12 rokov o skutočnosti, že by mali užívať múrik a nie letnú kuchyňu ani nevedeli, považovali celú letnú kuchyňu za svoje vlastníctvo a tak ju aj búrili, je táto požiadavka v rozpore so slušnosťou, ohľaduplnosťou a rešpektom - výkon takéhoto práva nemôže potom požívať právnu ochranu.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v časti, ktorej bol návrh zamietnutý podali odvolanie žalobcovia. Uviedli, že skutkové tvrdenia žalobcov o rozmeroch tehlového múru, ktorý žalovaní zbúrali, ani jeho presné osadenie v teréne nebolo medzi účastníkmi sporným skutkovým tvrdením. Takýmto bolo určenie, ktorí z účastníkov konania boli spoluvlastníkmi tehlového múru. Súd prvej inštancie je oprávnený v tejto veci postupovať podľa § 120 ods. 3 a osvojiť si skutkové tvrdenia, ktoré neboli medzi účastníkmi konania sporné, najmä, ak k výstavbe tehlového múru začiatkom 50-tych rokov nebolo potrebné stavebné povolenie. Súd prvej inštancie bol oprávnený prihliadať na svedecké výpovede a to Ing. F., pani S. F. a výpovede žalobcov preukazujúce rozmery tehlového múru. Z odôvodnenia nie je zrejmé ako súd vyhodnotil tieto výpovede a z akého dôvodu na ne neprihliadal. Súd neuviedol účastníkom konania podľa § 118 ods. 2 O.s.p., ktoré právne významné skutkové tvrdenia je možné považovať za zhodné, ktoré sú sporné, najmä za účelom zamedzenia vyhlásenia prekvapivého rozhodnutia, včasného odstránenia stavu právnej neistoty, sledujúc zásadu hospodárnosti súdneho konania. Z dôvodu, že súd neuviedol, že presné rozmery tehlového múru sú spornou skutočnosťou medzi účastníkmi konania a nezameral proces dokazovania na tieto skutkové okolnosti, bolo dôvodné očakávať, že presné rozmery tehlového múru nie sú sporné a ďalšie dokazovanie v tejto veci je nadbytočné a nehospodárne. Súd ustanovil do konania znalca, napriek tomu, že súdom ustanovený znalec sa k uloženým úlohám nevyjadril a tieto vo svojom posudku nespracoval, pričom žalobcovia uvedené opakovane uvádzali a to ohľadne zistenia, kde sa v minulosti presne nachádzal múrik medzi parcelami č. 55/9 , 55/2 a parcelou č. 195/4 a 195/5. Za tým účelom žalobcovia predložili znalecký posudok vypracovaný znalcom Hačkom, ktorého navrhli vypočítať. Súd však nedostatky znaleckého posudku Ing. Špačka neodstránil, dôkaz navrhnutý žalobcami nevykonali a dospeli k skutkovému záveru o nepreukázaní rozhodnej skutočnosti a neunesení dôkazného bremena žalobcami. Z výpovede žalovanej 1/ je zrejmé a vyplýva skutkové zistenie, že táto nemala vedomosť o tom, ktorá osoba postavila tehlový múr, ktorá osoba sa stala jeho vlastníkom ani dátum, kedy mohlo dôjsť k začatiu plynutia vydržacej doby vlastníckeho práva k tehlovému múru. Na základe toho nemohol byť žalovaný 1/ dobromyseľný v tom, že mu múr patrí. Žalovaný 2/ sa takisto vyjadril, že nevie kto postavil letnú kuchyňu, v tom čase ešte nežil. Na základe

toho nemohol ani on byť dobromyseľný v tom, že mu tehlový múr patrí. Dobromyseľnosť nie je možné vyvodiť z ľahostajnosti ani z možnosti a pravdepodobnosti prevodu vlastníckeho práva. Žalobcovia navrhli, aby súd uložil žalovaným povinnosť predložiť návrh na začatie územného konania vo veci územného rozhodnutia o umiestnení unimobuniiek, územné rozhodnutie o umiestnení unimobuniiek, žiadosť o stavebné povolenie alebo ohlásenie vo veci uskutočnenia sporných unimobuniiek, stavebné povolenie príslušného stavebného úradu, že nemá proti uskutočneniu sporných unimobuniiek námietky. Z navrhnutých listinných dôkazov musí vyplývať umiestnenie unimobuniiek resp. ich vzdialenosť od hranice pozemkov účastníkov konania a rodinného domu žalobcov, ktorých splnenie je objektívne merateľné a verifikovateľné na mieste samom. Z uvedeného boli navrhnuté listinné dôkazy relevantné vo vzťahu k posúdeniu, či sporné unimobunky presahujú hranicu susediacich sporných parciel strán sporu a súčasne, či tehlový múr zbúraný žalovanými bol postavený na základoch pôvodného tehlového múra, čo preukazuje vlastnícke právo žalobcov k nemu. Súd tieto dôkazy nevykonal a ich nevykonanie žiadnym spôsobom neodôvodnil. Je potrebné rozlišovať medzi tehlovým múrom na strane jednej a letnou kuchynkou na strane druhej. Tehlový múr postavili právni predchodcovia žalobcov, na základe čoho sa stali jeho vlastníkom. Letná kuchynka vznikla prístavením dvoch stien a prístrešku. Právni predchodcovia žalobcov sa nevzdali vlastníckeho práva k tehlovému múru v prospech právnych predchodcov žalovaných. Opačná strana tehlového múru smerujúca k pozemkom žalobcov svojím zovňajškom korešpondovala s fasádou rodinného domu žalobcov. Nebol žiaden dôvod, aby sa o túto stranu tehlového múru starali manželia L. a takisto nebol dôvod, aby sa zase o opačnú stranu múru zo strany žalovaných starali žalobcovia. Nie je z dokazovania ani z odôvodnenia rozsudku zrejmé, na základe akých dôvodov súd prvej inštancie žalobcami uplatnené právo na uvedenie veci do pôvodného stavu posúdil ako neslušnosť a neohľadupnosť. Naopak, zbúranie žalovanými bez vedomia o tom, kto je vlastníkom tehlového múru spĺňa kvalifikáciu konania v rozpore s dobrými mravmi. Rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť dôvodov, nakoľko súd v ňom neuviedol svoje úvahy a myšlienkové postupy akými sa riadil pri hodnotení dôkazov preukazujúcich splnenie zákonných podmienok vydržania vlastníctva k tehlovému múru, na základe čoho nie je možné verifikovať správnosť úvah, myšlienkového postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím došlo k porušeniu základného práva žalobcov na poskytnutie súdnej ochrany a práva na spravodlivý proces, z dôvodu porušenia práva žalobcov na riadne odôvodnenie rozhodnutia. V druhom odseku na str. 23 rozsudku sa uvádza písomné vyjadrenie žalovaných zo dňa 26.05.2015. Žalobcom ani ich zástupcom nebolo toto písomné vyjadrenie doručené, pričom tento listinný dôkaz nebol na jedinom pojednávaní konanom po dni jeho vypracovania vykonaný spôsobom podľa § 129 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovia predložili znalecký posudok Ing. Hačka z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v záujme odstránenia väd znaleckého posudku Ing. Špačka a to napriek návrhom žalobcov, pričom súd bol na uvedené nielen povinný v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, ale aj oprávnený podľa § 120 ods. 1 tretia veta O.s.p., na základe čoho by jeho konanie netrpelo vadou arbitrárnosti. Súčasne súd v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom neuviedol dôvody, pre ktoré nevykonal predmetné dôkazy. V rozsudku na str. 14 sa uvádza, že vzdialenosť medzi rodinným domom žalobcov a unimobunkou žalovaných v prednej časti je 0,31 metra. Z fotodokumentácie predloženej žalobcami je pritom zrejmé, že medzi rodinný dom žalobcov a unimobunky v prednej časti nie je možné fyzicky vložiť pravítko o veľkosti 30 cm kolmo na uvedené objekty, ale len pod určitým uhlom, na základe čoho je zrejmé, že vzdialenosť musí byť menšia než 30 cm. Súd v rámci uvedenia úvah, akými sa spravoval pri hodnotení znaleckého posudku Ing. Špačka uviedol, že žalobcovia z dôvodu, že nedisponujú geodetickým vzdelaním, relevantným spôsobom neodôvodnili vady tohto znaleckého posudku. Na druhej strane súd zamietol vykonanie dôkazu výsluchom odborne spôsobilej osoby, zastávajúcej vysoké pozície v odvetví geodézia, kartografia, ktorá je znalcom v odbore geodézie a kartografie, ktorá v znaleckom posudku predložennom súdu uviedla nedostatky a vady znaleckého posudku Ing. Špačka a dospel súd následne k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcami. V treťom odseku na str. 16 rozsudku sa uvádza, že v prednej časti medzi pozemkami žiaden múr ani jeho zostatky znalec nezaznamenal, aj ak by múr alebo základ múru sa na mieste nachádzali, nemôže tvoriť hranicu pozemku. V znaleckom posudku Ing. Špačka sa uvádza, že sa dá určiť poloha osadenia unimobuniiek aj ostatných meraných prvkov presnejšie ako 0,30 metra, pretože existuje pôvodný múr, ktorý leží na spornej vlastníckej hranici. Takže existencia pôvodného tehlového múru, resp. jeho základov tvoriacich hranicu pozemkov účastníkov konania v prírode na mieste samom je preukázaná ohliadkou uskutočnenou dňa 30.09.2014, vo vzťahu ku ktorej sa v poslednom odseku na str. 16 uvádza, že základy múrika sa zdajú byť rovnaké ako základy, ktoré boli odkryté pred domom v predzáhradke. Z predloženej fotografie žalovanými je zreteľné, že na pozemku, na mieste kde stoja unimobunky stála stavba letnej kuchyne. Z uvedeného vyplýva, že hranica medzi pozemkami účastníkov bola tvorená pôvodným tehlovým múrom, na základoch ktorého bol postavený tehlový múr zbúraný

žalovanými a na mieste ktorom stáli unimobunky. Pokiaľ vlastníckmi pôvodného tehlového múru vrátane jeho základov boli právni predchodcovia žalobcov, na týchto základoch bol postavený tehlový múr právnymi predchodcami žalobcov a po jeho zbúraní boli na týchto základoch postavené unimobunky žalovaného 2/, je zrejmé a nepochybné, že unimobunky museli zasahovať na pozemok žalobcov. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie, žalobcom priznal náhradu trov odvolacieho konania, alternatívne aby v tejto časti zmenil rozsudok a návrhu na začatie konania vyhovel.

3. Žalovaní v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedli, že majú za to, že ani jedna zo spomínaných výhrad uvedených v odvolaní neobstojí. Súd vykonal všetko potrebné dokazovanie, dôkazy riadne vyhodnotil. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení skonštatoval, že sú to žalobcovia, ktorých v predmetnej veci zaťažuje dôkazné bremeno. Naznačil, akým smerom má byť dokazovanie doplnené, žalobcov tak zaťažovalo dôkazné bremeno v tom, aby preukázali kedy, kde a kto postavil predmetný plot a aký bol jeho stavebno-technický stav a či hranica medzi pozemkami viedla stredom plota alebo po jeho okraji. Správne súd konštatuje, že žalobcovia toto dôkazné bremeno neuniesli. Žalobcovia v priebehu súdneho konania po kontrolnom znaleckom dokazovaní, ktoré vyznelo v ich neprospech zmenili svoju rétoriku a začali tvrdiť, že unimobunka žalovaných stojí síce na pozemku, ktorý je evidovaný ako vlastníctvo žalovaných avšak predmetnú časť pozemku na ktorej stála letná kuchyňa, resp. jej múr, nadobudli ich právni predchodcovia vydržaním. Nemohli by sa ani v takomto prípade žalobcovia stať vlastníckmi spornej časti ich pozemku, keďže vlastnícke právo k tejto časti nenadobudli od svojich právnych predchodcov ani darovacou zmluvou ani dedením ani vydržaním, nakoľko už v roku 2002 stáli na spomínanej časti pozemku unimobunky. Za tejto situácie by žalobcovia neboli v predmetnej veci aktívne legitimovaní lebo sa nemali ako stať vlastníckmi spornej časti pozemku. Žalovaní tvrdia, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno ani v časti týkajúcej sa ich skutkových tvrdení ohľadne vydržania. Sám pôvodný žalobca Ing. F. F. uvádzal, že po výstavbe rodinného domu približne v roku 1951 postavili vraj na hranici pôvodného starého múrika pred domom nový múrik. Práve tento nový múrik je predmetom sporu. Pokiaľ teda žalobcovia tvrdia, že ich právni predchodcovia v roku 1951 postavili múr a to práve na mieste, kde stál pôvodný múr, bolo ich povinnosťou toto tvrdenie preukázať. Nielen že ho nepreukázali, ale tomuto ich tvrdeniu odporuje i samotný obsah zápisnice z ohliadky na mieste samom, v ktorej súd konštatuje, že hranica múru ktorá je viditeľná v časti od dvora a hranica, ktorá je viditeľná v časti od predzáhradky, nemôže byť v jednej línii, nakoľko podľa žiadneho geometrického plánu zakrivenie domu, jeho posunutie, nie je v takom rozsahu, aby múr mohol pokračovať od záhrady do predzáhradky. Z uvedenej ohliadky teda vyplynulo, že pozostatky základov pod unimobunkami nie sú v jednej línii s pôvodným múrom ktorý v zadnej časti pozemku žalobcov ešte stojí. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od počiatku popierajú nároky žalobcov. Tvrdia, že unimobunku postavili na svojom pozemku a tiež že mali právo zbúrať tzv. letnú kuchyňu, nakoľko táto bola ich výlučným vlastníctvom. Predmetný spor trvá už takmer 14 rokov, je pre nich veľmi frustrujúci, pričom samotné náklady súdneho konania mnohonásobne prevyšujú jeho hodnotu predmetu.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej je treba priznať úspech, keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je vecne správne, nakoľko pre jeho vydanie neboli splnené zákonné procesné podmienky a nesprávnym procesným postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, v dôsledku čoho bolo potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. a), b) a písm. c)) a nakoľko nebolo účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, vec mu vrátiť na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C.s.p..

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 24C/82/2001 je uloženie povinnosti žalovaným 1/, 2/, vypratať nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v katastrálnom území S., zapísanú na LV č. XXX ako parcela č. 55/9 zastavané plochy o výmere 487 m², v časti ako je graficky znázornená na polohopisnom náčrte Ing. R. R. zo dňa 19.02.2011 v mierke M 1:50 bodmi W 19, W 8 a bodom 100 a vytyčovacom náčrte Ing. R. R. zo dňa 19.02.2010, číslo plánu 1/2011 a určenie žalovaným 1/, 2/ povinnosť postaviť tehlový múr o výške 1,8 m, šírke 20 cm, a dĺžke 50 cm, medzi pravým predným rohom rodinného domu žalobcov č. XX v línii čelnej strany rodinného domu č. XX od bodu 101 až po

hranicu medzi parcelami č. 55/9 a č. 195/5 a zároveň postaviť tehlový múr o výške 1,8 m, šírke 20 cm, na hranici medzi parcelami č. 55/9 a č. 195/5 od bodu 100 v dĺžke 2,8 m, tak ako sú tieto body uvedené na polohopisnom náčrte Ing. R. v mierke M 1:50, zo dňa 19.02.2011 a vytyčovacom náčrte Ing. R. zo dňa 19.02.2010, číslo plánu 1/2011.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol potom, ako zastavil konanie o vypratání nehnuteľnosti, návrh o určenie žalovaným 1/, 2/ povinnosti postaviť tehlový múr.

7. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že predmetom konania je určenie povinnosti žalovaným 1/, 2/, postaviť dva múry a to tehlový múr o výške 1,8 m, šírke 20 cm, dĺžke 50 cm, a tehlový múr o výške 1,8 m, šírke 20 cm, dĺžke 2,8 m a to z dôvodu, že pôvodný múr, ktorý bol postavený právnyimi predchodcami žalobcov a bol v ich vlastníctve, žalovaní 1/, 2/ bez súhlasu žalobcov zbúrali. V predmetnej veci už rozhodol súd prvej inštancie, ktorého rozhodnutie bolo odvolacím súdom zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie, pričom odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že súd prvej inštancie sa postará o upresnenie petitu žaloby, pričom konkrétne uviedol akým spôsobom, zistí objektívne fakty ohľadne stavania plotov v obci S., teda či sa dodržiavali obecné zvyklosti. Ďalej uviedol, že zásadnou prvoradou otázkou bude zistiť, kde presne sa v minulosti nachádzal (plot) múrik medzi parcelami č. 55/9, 55/2, a parcelami č. 195/4 a 195/5, ktorý je podľa strán určujúci pre reálnu hranicu medzi parcelami. Bude preto potrebné doplniť dokazovanie na zistenie kedy, kde a kto postavil plot, aký bol jeho stavebno-technický stav s tým, že preukázanie tohto zaťažuje žalobcov, ktorí musia na preukázanie uvedeného navrhnuť dôkazy. Súd ďalej uviedol, že žalobcovia musia preukázať nimi tvrdený priebeh hranice, čo je možné skonštatovať i tým, či pozostatky plota existujú, kde a ako tvoria hranicu, ďalej súd prvej inštancie musí zistiť, či plot rešpektoval katastrálnu hranicu, či sa rešpektovala takto vytvorená hranica pozemkov, kedy vznikol o hranicu medzi pozemkami spor. A treba tiež zistiť z akého dôvodu, kedy, v ktorom období, ktoré časti a kým boli zbúrané. Teda bude potrebné doplniť dokazovanie na zistenie priebehu hranice medzi pozemkami účastníkov a odstrániť pochybnosti o správnosti geometrického merania. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie po vrátení veci síce doplnil dokazovanie, avšak nie kompletne v naznačenom smere v zrušujúcom uznesení. Navyše súd prvej inštancie sa dopustil aj pochybenia, na ktoré poukázali žalobcovia v odvolaní a to nedodržanie postupu v súlade s ustanovením § 118 ods. 2 O.s.p..

8. Žalobcovia po vrátení veci žalobný petit v časti určenia povinnosti žalovaným 1/, 2/ postaviť tehlové múriky upresnili dostatočným spôsobom tak, že uvedený petit je vykonateľný, keď v petite uviedli presné rozmery múrikov a aj presnú polohu uvedených múrikov. Súd prvej inštancie skonštatoval vo svojom rozhodnutí, že v priebehu konania neboli preukázané presné rozmery (šírka, výška, dĺžka), presné osadenie v teréne, ani nebolo špecifikované stavebno-technické riešenie múrika, rozmery žalobcovia menili, ani žalobcovia nevedeli presne popísať stavebno-technické riešenie a osadenie múrika, takže neuniesli dôkazné bremeno, nakoľko súd nemohol uložiť povinnosť postaviť niečo, čo nebolo presne popísané. K tomuto dôvodu zamietnutia žaloby žalobcovia namietali, že súdom prvej inštancie v súlade s § 118 ods. 2 O.s.p. nebolo oznámené, ktoré skutočnosti je možné považovať za zhodné, ktoré sú sporné, najmä za účelom zamedzenia vyhlásenia prekvapivého rozhodnutia. Žalobcovia riadne pri úprave petitu uviedli rozmery predmetných múrov, tieto nezmenili, žiadnym relevantným spôsobom neboli tieto rozmery rozporované, preto námietka odvolateľov ohľadne prekvapivého rozhodnutia z týchto dôvodov je dôvodná. Súd prvej inštancie v súlade s citovaným ustanovením § 118 ods. 2 O.s.p. skonštatoval, že má za preukázané osadenie predmetných unimobunií v zmysle týchto znaleckých posudkov (v konaní boli vyhotovené tri s rozdielnymi závermi), má za preukázané existenciu letnej kuchyne, ktorej súčasťou bol aj sporný múrik, o rozmeroch a stavebno-technickom riešení osadenia neuviedol nič a skonštatoval v rozsudku, že uvedené skutočnosti žalobcovia nepreukázali. Ďalšieho pochybenia sa súd prvej inštancie dopustil tým, že nedoručil žalobcom písomné vyjadrenie žalovaných zo dňa 26.05.2015. Tento dôkaz nebol ani spôsobom podľa § 129 ods. 1 O.s.p. vykonaný na žiadnom pojednávaní, takže súd prvej inštancie porušil svojím postupom rovnosť zbraní strán sporu, právo na spravodlivý súdny proces a čím došlo k odňatiu možnosti žalobcom konať pred súdom a uplatňovať procesné práva priznané im O.s.p..

9. V priebehu konania súd stručne skonštatoval, že žalovaný 2/ postavil nový múr (betónový), bez udania presných rozmerov, žalobcovia sa k tomuto múru vyjadrili tak, že tento bol žalovaným 2/ postavený na pozemku žalobcov. Súd prvej inštancie v rozsudku jednoznačne neuviedol kadiaľ vedie hranica

medzi pozemkami, či pôvodný múr, ktorý bol zbúraný sa nachádzal na hranici medzi pozemkami, resp. či tvoril hranicu. V konaní vykonal znalecké dokazovanie tromi znaleckými posudkami, ohliadkou, avšak jednoznačný záver z uvedeného dokazovania sa v rozsudku nenachádza, napriek tomu, že aj v znaleckých posudkoch aj v zápisnici z ohliadky sa uvádza, že existujú pozostatky pôvodného múru. Existencia pôvodného múru vyplýva aj z iných dôkazov, napr. fotografií, ktoré sú založené v prílohovej obálke na č.l. 593 a to fotografie označené písmenom A, B. Z vykonaného dokazovania možno mať za preukázané, že pôvodný múr bol postavený žalobcami, resp. ich právnymi predchodcami, čo bolo potvrdené svedeckými výpoveďami a ktoré skutočnosti žalovaní relevantným spôsobom nevyvrátili, takže z toho vyplýva, že vlastníkmí pôvodného múru boli žalobcovia, resp. ich právní predchodcovia.

10. Súd prvej inštancie v rozsudku skonštatoval, že žalovaní vydržali múr ako súčasť letnej kuchyne. Z dokazovania vyplynulo, že právní predchodcovia žalovaných rodina L. za súhlasu právnych predchodcov žalobcov pristavili k múru strechu, bočné steny a využívali túto časť ako letnú kuchyňu. Žalovaní 1/, 2/ keď uvedenú nehnuteľnosť kupovali, tak letná kuchyňa už bola postavená, súd mal za to, že ju nerušene užívali aj so zadnou stenou, tak vydržali vlastníctvo k múru. Z fotografií A, B (v prílohovej obálke č.l. 593) však vyplýva, že letná kuchyňa nebola pozdĺž celého múru a tiež z dokazovania vyplynulo, že nebola v letnej kuchyni zadná stena popri múre pristavená. Žalovaní 1/, 2/ však zbúrali múr nielen za letnou kuchyňou, ale celý a umiestnili na miesto časti múru unimobunky. Z dosiaľ vykonaného dokazovania a odôvodnenia vydržania v rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd má za to, že nie je možné jednoznačne posúdiť, či došlo k vydržaniu vlastníckeho práva k múru a to najmä, či bola splnená podmienka dobromyseľnosti.

11. Odvolací súd má ďalej za to, že napriek tomu, že v konaní boli vykonané tri znalecké posudky, nebola jednoznačne zodpovedaná podstatná otázka, kadiaľ vedie hranica medzi pozemkami, kde stál pôvodný tehlový múr, či stál na hranici pozemkov. V záveroch znaleckých posudkov sú na uvedenú otázku nekompletné a rôzne odpovede. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku nedal jednoznačnú odpoveď na túto spornú otázku. Žalobcovia navrhli doplniť dokazovanie ďalším znaleckým posudkom, ktorý si dali vyhotoviť a ktorý žiadali vyhodnotiť ako listinný dôkaz, súd však tento dôkaz bez bližšieho konkrétneho zdôvodnenia vykonať odmietol a na ťarchu žalobcov pripísal neunesenie dôkazného bremena.

12. V priebehu konania resp. v jeho závere súd skonštatoval, že žalovaní 1/, 2/ postavili nový múr - betónový, bez uvedenia bližších rozmerov, touto skutočnosťou sa však bližšie súd nezaoberal. Pokiaľ nie je zrejماً hranica pozemkov nie je možné určiť, kde sa tento múr nachádza, či na hranici pozemkov, resp. na pozemku žalovaných alebo žalobcov a či si jeho výstavbou žalovaní splnili povinnosť vyplývajúcu zo žaloby.

13. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil, a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie bude vo veci postupovať vo vyššie naznačenom smere, vykonané dôkazy vyhodnotí, vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní.

14. Uvedené uznesenie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).